

در آستانه اول ماه مه

به همه همزنجیران کارگر در کردستان

دوم اردیبهشت ماه هشتاد و هفت

رحیمی- فلاحی- پیرخضری

رفقای کارگر!

روز اول ماه مه نزدیک است. روزی که باید شاهد صف‌آرایی ارتش چند میلیاردی همزنجیران ما در سراسر جهان علیه نظام جنایتکار و منفور سرمایه‌داری باشد، اما متأسفانه چنین نیست. چرا چنین نیست؟ و چگونه می‌تواند انسان باشد؟ موضوع سؤال اساسی و مهمی است که همیشه پیش روی ما قرار دارد، اما قطعاً در آستانه سپیده دمان اول ماه مه اهمیت دو چندان می‌یابد. برای اینکه روز اول ماه مه روز نمایش قدرت عظیم طبقاتی و انترناسیونالیستی ما باشد، قبل از هر چیز باید طبقاتی و ضد سرمایه‌داری فکر کنیم و مبارزه نماییم.

ما یک طبقه واحد در زنجیر سراسری استثمار سرمایه هستیم و منافع طبقاتی مشترکی داریم. وجه مشترک منافع طبقاتی ما کارگران ضد سرمایه‌داری بودن و نه تعلقات صنفی و گروهی و حزبی ماست. وضعیت دردناک و اسفباری که دامنگیر جنبش کارگری در سطح بین‌المللی شده است دوری و بیربطی این جنبش از همین محور اساسی و غلطیدن و آغشته بودن آن به راه‌های سازشکارانه و مماشات جویانه سندیکالیستی از یک طرف و دل بستن به منافع محدود و حقیر گروهی و فرقه‌ای از طرفی دیگر است. به آنچه که در جنبش کارگری کردستان در پیش روی ما جریان داشته و دارد خوب نگاه کنیم. این جنبش به طور واقعی متفرق و تکه پاره شده است. بخشی از طبقه ما با کمال تأسف اسیر توهم بافی‌ها و راه‌های اپوزیسیونی مختلف درون و بیرون دولت سرمایه‌داری هستند. این همزنجیران در زیر فشار استثمار سرمایه از هست و نیست خود ساقط شده‌اند اما دنبال حزب دموکرات و دیگر احزاب ناسیونالیست هستند. بخش وسیع دیگر از ما به رغم داشتن قاطعیت و صداقت کامل در مصاف با دولت جنایتکار بورژوازی و آمادگی برای مبارزه علیه استثمار و جنایات سرمایه‌داری باز هم متأسفانه شقه شقه شده‌اند و هر شقه‌ای خود را به گروهی و جریانی آویخته است.

آنچه که هم اکنون در رویکردهای روز جنبش ما علیه سرمایه‌داران و دولت آنها عمل می‌کند نه نشان از بنیاد وحدت ضد سرمایه‌داری بلکه چگونگی تعلق به این گروه‌ها و جریانات را به نمایش می‌گذارد. فرقه‌ها و جریاناتی که برای ادامه حیات نیمه جان خود هر کدام زمین و زمان را از فریاد عشق به سازمانیابی و اتحاد و انقلاب ما پر کرده‌اند، عملاً صفوف متحد ما را به نفع نظام سرمایه‌داری تکه تکه کرده و از هم پاشانده‌اند. هر کدام چند فعال جنبش ما را به اسارت گروه خود در آورده‌اند و در مقابل فعالین دیگر به صف نموده‌اند. آنان با این کار خود نشان داده و نشان می‌دهند که منافع جنبش ما برای آنان هیچ اهمیتی نداشته و ندارد و تنها به فکر منافع حقیر فرقه‌ای و حزبی خودشان بوده و هستند. توده‌های طبقه ما که بارها در میدان پیکار طبقاتی ثابت کرده‌اند ظرفیت آن را دارند حول محور ضد

سرمایه‌داری و برای محور بردگی مزدی دست در دست هم نهند و آهنین‌ترین شکل اتحاد را پیدا کنند هم اینک آنچنان در جنگ و جدلهای فرقه‌ای اینان سردرگم شده‌اند که حتی برای برگزاری مراسم اول ماه مه نیز نمی‌توانند هیچ تصمیم متحدی اتخاذ نمایند.

وضعیت موجود و ادامه روندی که جنبش کارگری کردستان در آن قرار گرفته است کاملاً نگران کننده است و باید بر آن نقطه پایان گذاشت. آستانه طلوع اول ماه مه فرصت بسیار پرارزش و مناسبی برای برداشتن اولین گام آگاهانه در این راستا است. جنگ و جدل‌ها و ساخت و باخت‌های میان فرقه‌ها و جریانات بیربط به جنبش ما باعث گردیده است که تا امروز هیچ برنامه روشنی برای برگزاری مراسم اول ماه مه نداریم و این خطر به صورت بالفعل وجود دارد که قادر به حضور متحد و یکپارچه در نمایش عظیم قدرت اول ماه مه علیه نظام سرمایه‌داری و دولت سرمایه‌داران نشویم. وقوع چنین حادثه ناگواری بدون هیچ تردیدی شکستی است که نصیب جنبش کارگری خواهد شد. در شرایطی که ما مثل همیشه و حتی بیشتر از همه وقت نیاز به ابراز وجود متحد ضد سرمایه‌داری طبقه خود داریم استیصال ما در کار برگزاری این مراسم به خاطر مناقشات فرقه‌ای تعدادی سکتاریست بسیار مضر و ناخوشایند است و درست به همین دلیل باید برای رفع این خطر به طور وسیع و متحدانه دست به کار شویم. اول ماه مه روز نمایش قدرت و پیکار طبقاتی ما کارگران علیه کلیت نظام سرمایه‌داری می‌باشد و نباید اجازه داد در انحصار هیچ فرقه و گروهی قرار گیرد قبل از هر چیز باید تعلقات بی معنا و پوچ گروهی را کنار بگذاریم و به عنوان آحاد متحد و همدل و هم‌رزم و هم‌سنگر طبقه خویش در یک صف متحد و واحد ضد سرمایه‌داری وارد میدان شویم. برای برگزاری هر چه باشکوه‌تر و مستقل مراسم اول ماه مه پیشنهاد کنکرت و شفاف ما به تمامی کارگران شهرهای مختلف کردستان این است که:

۱. روز اول ماه مه روز شیپور جنگ ما علیه سرمایه‌داری حول مطالبات مشخص روز است. برای برگزاری هر چه پربارتر این روز باید لیست مطالبات مهم و سراسری طبقه خود را تنظیم کنیم و آن را شالوده اتحاد و تشکیل صف واحد طبقاتی خویش قرار دهیم. این مطالبات به طور واقعی و آنچنان که از سیر مبارزات جاری جنبش کارگری حاکی است به اختصار عبارتند از:

- حداقل دستمزدها نباید از ۶۰۰ هزار تومان در ماه کمتر باشد.
 - تمام بیکاران باید از بیمه بیکاری برخوردار شوند، بیمه بیکاری نباید از حداقل دستمزد کارگران شاغل کمتر باشد.
 - به کار خانگی باید دستمزد کامل ایام اشتغال یک کارگر تعلق گیرد.
 - ممنوعیت و لغو کار کودکان زیر ۱۸ سال. کلیه افراد زیر ۱۸ سال باید هر ماه مستمری ثابت دریافت دارند.
 - متشکل شدن علیه سرمایه حق مسلم ماست و دولت سرمایه‌داران حق دخالت در چگونگی متشکل شدن ما را ندارد.
 - بهداشت و دارو و درمان باید به طور رایگان در اختیار همگان قرار گیرد.
 - قراردادهای موقت باید بدون هیچ قید و شرط از میان برداشته شوند.
 - داشتن مسکن حق مسلم همه آحاد جامعه است.
 - هیچ سرمایه‌دار خصوصی یا دولتی تحت هیچ بهانه و شرایطی حق اخراج هیچ کارگری را نباید داشته باشد.
 - همه کارگران زندانی بدون هیچ قید و شرطی باید آزاد شوند.
۲. برای برگزاری مراسم روز اول ماه مه باید شورایی عمل کنیم. باید که هر چه سریع‌تر شمار هر چه بیشتری از

کارگران را به عنوان نمایندگان واقعی خود انتخاب کنیم و به آنان مأموریت دهیم تا برای برنامه‌ریزی مراسم و تدارک بهترین شکل برگزاری آن، دست به کار شوند.

۳. برای وحدت عمل و طرح مطالبات واحد، در اسرع وقت با کارگران سایر شهرها وارد مذاکره شویم و تلاش نماییم که آنچه در شهرهای کردستان انجام می‌دهیم بیانگر همبستگی عمیق طبقاتی همه ما کارگران باشد.

۴. تنظیم یک قطعنامه سراسری به عنوان کیفر خواست عمومی کارگران علیه دولت سرمایه را با مشارکت شمار هرچه بیشتر کارگران تمام شهرها از همین حالا در دستور کار خود قرار دهیم.

از نظر ما تحقق خواست‌های فوق تنها در گروه دخالت مستقیم و به میدان آمدن شمار هرچه بیشتر کارگران کردستان خواهد بود. ما می‌توانیم و ظرفیت آن را داریم که مراسم امسال را به نمایش اتحاد و یکدلی کارگران کردستان علیه سرمایه تبدیل کنیم.

به امید برگزاری مراسم‌های باشکوه و مستقل کارگری در همه شهرهای کردستان

فرهاد رحیمی مظفر فلاحی ملک پیرخضری

اردیبهشت ۱۳۸۷